

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ephesini Concilii Generalis Pars I. Et II. Sub Cælestino papa I. anno
CCCCXXI.

Parisiis, 1644

Quod fides sit in Christum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15062

ANNO
CHRISTI
431.

Οὐ εἰς Χριστὸν ἢ πίστις.

Εκ τῆς κτ' Ἰωάννου δια-
γελίου.

ΟΣΟΙ δὲ ἔλαβον αὐτὸν, ἔδω-
κεν αὐτοῖς ὄξοισίαν τέκνα θεοῦ
γινέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα
αὐτοῦ.] ὁνο κτ' ταυτὸν ἕξοισι θεοπε-
πι ὡρα λαμβάνεται γὰρ οὐχ ἐπέ-
σης ὡς ἡμεῖς ὁ Χριστός. πάλιν ὅτι
εἰς αὐτὸν ἢ πίστις, σαφηνεῖ τὸ θεοκαί-
μυρον τοῖς γὰρ πιστεύουσιν, φησὶν, εἰς τὸ
ὄνομα αὐτοῦ. πιστοῦ δὲ εἰς τὸ ὄνο-
μα αὐτοῦ, ἐκ ἀνθρώπων ἐστὶ κοινὸν καὶ
ἓνα τῶν καθ' ἡμᾶς πισθύνοντες, ἀλλὰ
θεὸν ἐνλωθεστικώτα. ἐκ ἀνθρώπων
νον ὅτι τὸ ὄξοισίαν διδόναι τέκνα θεοῦ
γινέσθαι, θεοπεπέσ ὅτι μᾶλλον καὶ ὑπὲρ
πλὴν κτίσιν. ὅτε τοίνυν εἰς αὐτὸν ἢ πί-
στις, καὶ αὐτὸς δίδωσι τὴν ἰσοθεσίας πλὴν
χαρὶν, πῶς οὐ θεὸς ὁ Χριστός;

Ταύτην ἐποίησεν ἄρχον τῶν ση-
μείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανά τῆς Γαλι-
λαίας, καὶ ἐφάνησεν πλὴν δόξαν
αὐτοῦ. καὶ ἠπίσθυσαν εἰς αὐτὸν ὁ
μαθηταὶ αὐτοῦ.] γεγονότος ἄρα τῆ
σημείου, καὶ φανερώσαντος τὸ Χρι-
στοῦ πλὴν δόξαν αὐτοῦ, ὡς εἰς ἓνα πε-
πισθύνουσιν ὁ μακάριοι μαθηταί;
ἄρα εἰς ἀνθρώπων ἄριον ἀπλῶς; καί-
τοι πρὸ τῆς σημείου ἠκολούθησαν αὐ-
τῶν, πεθαυμάκωτες ὡς ἄριον. ἀλλὰ πε-
θανταὶ διὰ τῆς σημείου πλὴν ὑπὲρ ἀν-
θρώπων δυνάμειν τε καὶ ὄξοισίαν ἔχον-
τα. ἐκοῦν πεπισθύνουσιν ὡς εἰς θεόν.
ἰστέον δὲ, ὅτι πολλοὶ τῶν ἁγίων
πολλὰ πεποιήκασι καὶ παράδοξα.
καὶ ἐθαυμάσθησαν μὲν, ἠπίσθυσαν ὅ-
τι εἰς αὐτὸν οὐδεὶς. ἔχει δὲ αὐτὸν πλὴν
ἰστω δυνάμειαν ὡς ὅτι ἐν τῶν ἱερο-
Concil. Tom. 5.

Quod fides fit in Christum.

Ex euangelio secundum
Ioannem.

QUOTQUOT autem receperunt eum, dedit eis potestatem
filios Dei fieri, his qui credunt in no-
mine eius. Duo quæ in Deum qua-
drant, coniunctim hic ponit: non
enim alia ratione Christum com-
plectimur, quam quod fide in il-
lum tendimus. hoc vero decla-
rat, dum ait: His qui credunt in
nomine eius. credimus autem in
nomine eius, non vulgarem, no-
strique similem hominem rati,
sed Deum incarnatum. Rursum
quod potestatem dat filios Dei
fieri, non humanarum virium est,
sed diuinæ naturæ opus, quid-
damque vniuersa creatura subli-
mius. Cum fides ergo in ipsum
Christum tendat, idemque det
gratiam ut filii Dei efficiamur,
quomodo non est Deus?

Hoc fecit initium signorum Ie-
sus in Cana Galilee, & manifesta-
uit gloriam suam: & crediderunt in
eum discipuli eius. Signo peracto,
Christique gloria manifestata, in
quem, quæso, beati illi discipuli
crediderunt? numquid in homi-
nem simpliciter sanctum? Atqui
ante signum editum illum seque-
bantur, tamquam virum sanctum
admirati. Ex signo itaque pote-
statem humana maiorem illi ad-
esse animaduenterunt: quare in
illum tamquam in Deum credi-
derunt. Constat permultos san-
ctos multa stupenda edidisse, pro-
pter quæ etiam in magna admira-
tione erant: at nullus interim re-
pertus est, qui in illos crederet. E-
iusdem pene sententiæ est & il-
lud quoque: Cum autem esset Hiero-
Ibid. v. 23.

Ff ij

solymis in Pascha in die festo, multi crediderunt in nomine eius, videntes signa eius qua faciebat.

Ioan. 3. v. 17.

Non enim misit Deus Filium suum in mundum ut iudicet mundum, sed ut saluetur mundus per ipsum. Qui credit in eum, non iudicatur: qui autem non credit, iam iudicatus est; quia non credidit in nomine unigeniti Filii Dei. Si via ad salutem est fides in Filium, quomodo in ipsum credimus? aut quomodo in ipsum credentes condemnationis sententiam euadimus? Numquid illum fide ut hominem complectimur? nec quidemquam omnino nisi humanum de illo concipimus? At quo pacto si hoc fecerimus, diuinum cultum homini impendisse non arguemur? Fidene ergo in illum ferimur tamquam in Deum? Sane. Quis illum ergo, cuius fides terrarum orbem iustificat, verum Deum esse inficiari audeat?

Ioan. 4. v. 53.

Cognouit ergo pater quia illa hora erat, in qua dixit illi Iesus, Filius tuus viuit: et credidit ipse, et domus eius tota. Reuocat reguli filium a mortis vestibulo Christus, affatusque patrem: Vade, inquit, filius tuus viuit. Credidit mox ille, & tota familia cum illo. Sed numquid ob insignem hanc, adeoque diuinam potentiam reguli in illum credidit tamquam in hominem? an vero verum naturalemque Deum esse agnouit, qui ut Dominus quoscumque sibi visum esset, vel solo verbo vitæ restituere posset? Sed obscurum non est, haud aliter in eum credidisse, quam in verum Deum.

Ioan. 5. v. 24.

Amen amen dico vobis, quia qui verbum meum audit, et credit ei qui misit me, habet vitam aeternam. Deus Pater Filium suum misit nobis de

σολύμοις ἐν τῷ πάσχα ἐν τῇ ἑορτῇ, πολλοὶ ᾤπισθυσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, θεωρουῦτες αὐτῶν τὰ σημεῖα, ἀ ἐποίησεν.

Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνη τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῆ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ. ὁ πισθῶν εἰς αὐτὸν, οὐ κρίνεται· ὁ δὲ μὴ πισθῶν, ἡδη κέκριται· ὁ μὴ πισθῶκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ θεοῦ. εἰ σωτηρίας ὁδοῦ ἔστιν ἡ πίστις ἢ εἰς τὸν υἱὸν, πῶς ἄρα πισθώμεθα εἰς αὐτὸν; ἢ πῶς τὴν ἐκ τῆς κρίνεσθαι διαφθερόμεθα θνήσκω; ἄρα γὰρ ὡς ἀνθρώπων καταδεδεξάμενοι, καὶ ἕτεροι τὰ τῶν οὐρανῶν; εἴτα πῶς ἐκ ἀνθρώπων λατρεύσομεθα; ἀλλ' ὡς εἰς θεόν; τῶν γὰρ ἀληθῶν. τίς οὖν ὁ φάται πολὺν ἐκ τῶν καὶ ἀλήθειαν θεόν, οὗ δεδικαίωκεν ἡ πίστις τὴν ὑπερουρανίαν;

Ἐγὼ οὖν ὁ πατήρ ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἐν ἣ ἔειπεν αὐτῷ· ὁ υἱός σου ζῆ καὶ ᾤπισθυσαν εἰς αὐτὸν αὐτοῦ, καὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ ὅλη. ἀπέστειλεν ἐκ νεκρῶν τὸ βασιλικὸν υἱὸν ὁ Χριστός, εἰρηκῶς αὐτῷ πορεύου, ὁ υἱός σου ζῆ. εἴτα πισθῶκε πανοικί. ἀρ' οὖν διὰ τῆς οὐτοῦ μεγάλης καὶ θεοπροποῖς ὀξοισίας ὡς εἰς ἀνθρώπων πισθῶκεν ὁ βασιλικός; ἢ θεὸν ἔγνω καὶ φύσιν ὄντα αὐτῷ, καὶ ζωοποιούτα μετ' ὀξοισίας οὐκ ἀλόγιστο καὶ μόνον ῥήματι; ἀλλ' ἐστὶ δῆλον ὅτι πισθῶκεν ὡς θεῷ.

Ἀμὲν ἀμὲν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ λόγος μου ἀκούων, καὶ πισθῶν τῷ πέμφαντι με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον. πέμπω φωνὴν ὑμῖν ὀξοισῶν ὁ θεὸς καὶ πατήρ τὸν ἴδιον υἱόν,

ANNO
CHRISTI
431.

ἵνα πᾶς ὁ πισθῶν εἰς αὐτὸν μὴ ἀπο-
ληται, ἀλλ' ἔζη ζῶν ἀιώνιον. πῶς
οὐκ εἰς τοὺς Φησί, ζῶν ἀώνιον
ἔχον πρὸς τὸν πᾶντα αὐ-
τὸν; εἰς ἕνα λοιπὸν ἢ πῆσις; ἀρεῶς εἰς
δύο θεοὺς, τὸν πατέρα, καὶ τὸν υἱόν; μὴ
ἁλοῖτο. ἀλλ' ὡς εἰς ἕνα θεὸν καὶ ἀληθι-
νόν. ἐκουῖ εἰς τὸν πισθῶν εἰς Χρι-
στὸν, πεπισθῶκεν εἰς θεὸν καὶ εἰς τὸν
πισθῶν εἰς θεὸν πατέρα, πεπισθῶκεν
ἔσται καὶ εἰς τὸν ἕνα κύριον Ἰησοῦν
Χριστόν.

Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐ-
τοῖς· τὸ ἐστὶ τὸ ἔργον τοῦ θεοῦ, ἵνα π-
πισθῶτε εἰς ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνον. εἰ
τὸ τὸν θεὸν δοκῶν ὁπίστευον π-
πισθῶντες εἰς Χριστόν αὐτὸν γὰρ ἀλη-
θῶς ἀπέστειλεν ὁ πατήρ εἰς τὸν κόσμον,
ὅτε γέροντες ἀνθρώπων καθ' ἡμᾶς·
πῶς ἐκ αὐτοῦ εἶπεν θεὸς ἀληθινός; οὐ γὰρ
αὐτὸν ἔργον θεοῦ τὸ πισθῶν εἰς
αὐτόν.

Ἰησοῦς δὲ ἐκραζέει, καὶ εἶπεν ὁ π-
πισθῶν εἰς ἐμέ, οὐ πισθῶν εἰς ἐμέ, ἀλλὰ
εἰς τὸν πέμψαντά με. καὶ ὁ θεωρῶν
ἐμέ, θεωρεῖ τὸν πέμψαντά με. εἴπα
παρρησιασθε τοῖς πύργοις· ἐγὼ οὐκ ἐμαυ-
τῶν ἐκ ἐλάλησα, ἀλλ' ὁ πέμψας με
πατήρ, αὐτὸς μοι ἐν πολλοῖς δέδωκε
τὴν εἶπω, καὶ τὴν λαλήσω. ὅτε πίνω
καὶ ἐν πολλοῖς τῶν πατρῶν, καὶ ὡς ἀν-
θρώπων λέγει, πλὴν πῶς πλὴν εἰς αὐ-
τὸν εἰς τὸν πέμψαντά αὐτὸν ἀναφέ-
ρει, καὶ ὁ θεωρῶν αὐτόν, θεωρεῖ τὸν
πέμψαντά αὐτόν ὡς ὁ φαίει πολ-
μῶν ἐκ ἐμοῦ θεὸν αὐτόν, καὶ τὸν ἀλη-
θινόν; ὅμοιον δὲ τοῦτω πισθῶτε εἰς
τὸν θεόν, καὶ εἰς ἐμέ πισθῶτε.

cælis, ut omnis qui credit in illum, Ioh. 3. v. 16.
non pereat, sed habeat vitam æter-
nam. Cur hic ergo æterna vita iis
promittitur, qui credunt ei qui
miserat illum? In quem tandem
fertur fides? Numquid in Patrem
& Christum tamquam in duos
Deos? Absit. Credimus enim
tamquam in vnum verum Deum.
Quamobrè si quis credit in Chri-
stum, credit idem in Deum Pa-
trem quoque: & contra, si qui
in Deum Patrem credunt, iu-
dem & in vnum Dominum no-
strum Iesum Christum quoque
credunt.

Respondit Iesus, & dixit illis: Ioh. 6. v. 29.
Hoc est opus Dei, ut credatis in eum
quem misit ille. Si Dei volunta-
tem perficimus cum in Christum
credimus, (hunc enim Pater
vere misit in mundum, quando
nostri similis factus est homo)
quomodo non est verus Deus?
Neque enim opus Dei esset cre-
dere in eum.

Iesus autem clamavit, & dixit: Ioh. 12.
Qui credit in me, non credit in me,
sed in eum qui misit me. Et qui vi-
det me, videt eum qui misit me. Et
paucis interiectis: Quia ego ex me
ipso non sum locutus; sed qui misit
me Pater, ipse mihi mandatum de-
dit quid dicam, & quid loquar.
Cum ergo mandato Patris, licet
ut homo dicat, fidem quæ in il-
lum est, referat ad Patrem mit-
tentem; & qui illum videt, eum
quoque videat, qui misit il-
lum; quis illum verum Deum
esse negare audeat? Cognatum
huic est & illud quoque: Cre-
ditis in Deum, & in me cre-
dite. Ioh. 14.

Ex euangelio secundum Lucam.

Εκ τῆς κτ' Λουκᾶν διαβήγιου.

ANNA CHILDE 41

Luc. 18. v. 8.

VERVMTAMEN *Filius hominis veniens, putas inueniet fidem in terra? Quando Christus e caelo olim est venturus, cuiusmodi, quaeso, fidem a nobis exiget? Si enim homo tantum nostri similis credi haberique vult, quis illi credere abnuat? Iudæi illi insultantes aiebant: Cur tu homo cum sis, facis teipsum Deum? Ethnici quoque crucem mortemque eiusdem audientes, id quod dicitur, tamquam de communi quopiam nostræ conditionis homine dictum accipiunt. Equalem ergo fidem depofcit? Illam ipsam nimirum, quam diuini illi præcones, qui & ministri & spectatores Verbi extiterunt, orbi annuntiarunt. Ioannes igitur ait: *Et Verbum caro factum est.* Factum est sane caro, sed hoc ita, vt Deus tamen esse non destiterit. Istiusmodi itaque est fides, quam ille suo tempore a nobis requireret.*

Ioan. c. 10. v. 33.

Luc. 1. v. 2.

Ioan. 1.

ΠΛΗΝ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐλθὼν, ἄρα βίησιν πῶς πῖστιν ἐπὶ τῆς γῆς; ὅταν ὁ Χρῆστος εἴς οὐρανὸν ἀναβῆται, ποίαν ἄρα ζήτησιν πῖστιν ἐν ἡμῖν; εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀνθρώπου καθ' ἡμᾶς βούλεται πιστεύεσθαι, τίς ὁ ἀπισήσας αὐτοῦ; ἐνὶ κἀλωῦ γὰρ Ἰουδαῖοι λέγοντες: διὰ τί σὺ ἀνθρώπου ὢν, ποιεῖς σεαυτοῦ θεόν; Ἕλληνας δὲ σαυρὸν ἀκούοντες καὶ θάνατον, ὡς περὶ ἀνθρώπου κοινοῦ διακίνηται, καὶ τῶν καθ' ἡμᾶς ἐνός. ποίαν οὖν ἄρα πῖστιν ζητεῖ; ἢ δηλονότι πῶς ἐκκεκρυμμένῳ διὰ τῶν θεηρέων, οἱ καὶ ἀπόπται καὶ ὑπερέτα γέροντες τῆς λόγου; ἐφ' ἡμῶν Ἰωάννης, ὅτι ὁ λόγος σαρκὸς ἐγένετο. γέροντες ὅσαρξ μὲν τῆς μείνας θεός. αὐτὴ τοίνυν ἡ πῖστις ἐν ἡμῖν ὅσαρξ ἀπὸς ζήτησέσεται καὶ χαίροις.

Finis orationis primæ Cyrilli episcopi Alexandria, ad piissimas reginas missæ.

Τέλος τῆς πρώτου λόγου προσφωνητικῆς ἀπὸ Κυρίλλου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας, πρὸς τὰς βίσεβισσας βασιλίσσας.

CAPVT V.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε΄.

Cyrilli episcopi Alexandria oratio altera inscripta religiosissimis reginis, de recta fide.

Κυρίλλου Ἐπισκόπου Ἀλεξανδρείας λόγος δεύτερος προσφωνητικὸς πρὸς βίσεβισσας βασιλίσσας, περὶ τῆς ὀρθῆς πίστεως.

I. If. 40. v. 9.

EIS qui diuinum illud cælestique prædicandi munus administrant, vniuersorum Deus per Isaia prophætæ vocem eiusmodi oratione hæc præcipit: *Super montem excelsum ascende tu qui*

ΤΟΙΣ τὸ θεῖον καὶ οὐράνιον ἱερουργεῖσιν κήρυγμα, διὰ Φωνῆς Ἠσαίου παρακαλεῖται λέγων ὁ τῶν ὀλων θεός· ἐπὶ ὄρει ὑψηλὸν ἀνάβηθι ὁ διαβηλίζου-